

Глава ѱ.

За соблазньта.

Соблазнь не е друго нищо, освенъ да станишъ причина (или себепз) на некого за да падне въ грѣхъ. Три са причините, отъ които бива соблазньта. Первата злыи образъ или примѣръ. Втората злыи совѣтъ. Третата е презрение добродѣтели.

Злыи примѣръ е фзрлилъ многѣ дѣшы во Адъ. Ако да бы се отворилъ сега Адъ надали бы се намерила некоя дѣша, която да не бы рекла, той и тамъ ма соблазниха та паднахъ въ грѣхъ, и се удостоихъ за вѣчна мъка. Тежко и горко намъ! какво слово ще воздадеме въ день сѣдний; Христосъ ни заповѣдува да обычае нашите неприатели (или дѣшманы), а пзкъ нѣе осѣждаваме на вѣчна смърть христѣанските дѣшы, които нищо не са ни сторили.

Който ще да согрѣшава самовластенъ е, какъвото обыча, така да прави, обаче това да пази, щото да не даде злыи примѣръ на другимъ за да падне и той у грѣхъ. Скрытыйи грѣхъ вреди само оногова, който го прави, а явныйи вреди сичките. Който фзрли отрова въ домашныйи си кладенецъ, отрова само скота си фамиліа (кзщныте си хо-